

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.741 van 22 april 2002
in de zaak A. 104.346/XIV-4303.**

In zake : XXX,
 wonende te 1070 BRUSSEL,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van beweerde Somalische nationaliteit, op 27 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van enerzijds, de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 maart 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 maart 2001, en van anderzijds, de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 april 2001 houdende weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op het feit dat de zaak ter terechtzitting van 27 februari 2002 tegensprekelijk werd uitgesteld naar de zitting van woensdag 27 maart 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat V. VERHOESTRAETE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België voor de eerste maal binnen op 18 februari 2001 en verklaart zich voor de tweede maal vluchteling op 11 april 2001.

1.2. Op 2 maart 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 maart 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. Dit is de eerste bestreden beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 19 maart 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Lauwers.

Betrokkene stelde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Dinsoor en te behoren tot de clan Isse, subclan Mamasan. Betrokkene, haar familie en de weinige clangenoten die in Dinsoor leefden hadden veel moeilijkheden met de overheersende Rahanweyn-clan. Deze groep was in twee elkaar bestrijdende fracties gesplitst. De groep die de stad Dinsoor onder controle had eiste steeds dat betrokkene en de mensen behorende tot haar clan aan hun zijde zouden meevechten, waarbij ze regelmatig werden beroofd van geld en voedsel. In de loop van 1994 werd betrokkene tweemaal door mensen van de Rahanweyn-clan uit het huis van haar ouders meegenomen en verkracht, waarna ze telkens kon ontsnappen. In januari 1996 huwde betrokkene met een clangenoot, F. Y B (CG 98/24962, RA 20787), eveneens afkomstig uit Dinsoor. Betrokkene ging bij haar schoonfamilie inwonen maar de bedreigingen vanwege de Rahanweyn-milities bleven voortduren. Op een nacht in mei 1996

vielen 7 militieleden de woning van betrokkene binnen. Ze sloegen de echtgenoot van betrokkene en namen hem mee. Betrokkene zelf en haar schoonzuster F. werden geslagen en verkracht. Na twee dagen ontvluchtte betrokkene Dinsoor, in het gezelschap van haar schoonzusters F., F., N., en haar schoonbroer M. naar Afgooye. Daar verbleven ze twee dagen bij een kennis, waarna ze een huis huurden in Afgooye. Betrokkene kreeg echter problemen met haar schoonfamilie, omdat ze steeds voor hen moest werken wat ze weigerde. Eind 1998 verliet betrokkene hen, en trok ze naar Marka. Daar hoopte ze haar moeder terug te vinden, die behoorde tot de Shanshi-clan, een clan waarvan betrokkene beweert dat ze voornamelijk in Marka wonen. Ze vond er niet haar moeder, maar wel haar tante terug. Gedurende ongeveer twee jaar woonde betrokkene in bij het gezin van haar tante, waar ze hielp in het huishouden en voor de kinderen zorgde. Midden 2000 vroeg een oudere zakenpartner van haar oom betrokkene ten huwelijk. Door haar oom onder druk gezet accepteerde betrokkene het aanbod van de man uiteindelijk toch, en in december 2000 kreeg ze 5000 US\$ van haar aanstaande om het feest voor de bereiden. Intussen had de tante van betrokkene via BBC-Somalia echter vernomen dat de echtgenoot van betrokkene in België verbleef en op zoek was naar haar. Op aanraden van haar tante gebruikte betrokkene de 5000 US\$ om het land te verlaten en te proberen naar België te reizen. Op 21 januari 2001 vertrok betrokkene per auto naar Luuq, waar ze twintig dagen verbleef. Ze nam er contact op met een smokkelaar, Abdo Ali, die haar voor 6000 US\$ naar België kon brengen. Na wat onderhandelen nam hij genoegen met 5000 US\$. Na een autorit van twee dagen bereikten ze Addis Abeba (Ethiopië) op 13 februari 2001. Op 15 februari 2001 namen ze een vliegtuig van een onbekende maatschappij en kwamen aan ergens in Italië, van waaruit ze per trein verder reisden naar België met aankomst op 16 februari 2001. Op 19 februari 2001 vroeg betrokkene in ons land asiel aan.

Vooreerst kan betrokkene het niet aannemelijk maken dat zij de Somalische nationaliteit zou bezitten, zou afkomstig zijn uit Dinsoor, en zou verbleven hebben in Afgooye en in Marka.

Zo kan betrokkene noch Dinsoor, noch Afgooye, noch Marka beschrijven, hoewel ze in deze plaatsen respectievelijk 22 jaar, 2,5 jaar en 2 jaar beweert te hebben geleefd. Zo kan betrokkene van de Rahanweyn, de clan die in Dinsoor de overgrote meerderheid van de bevolking vormt en tussen wie betrokkene tot dusver het grootste deel van haar leven heeft doorgebracht, slechts één subclan noemen (zie p. 4 van het verhoorverslag). Ook beweert betrokkene ten onrechte dat de Rahanweyn geen eigen taal spreken (zie p. 5 van het verhoorverslag); verklaart betrokkene verkeerdelijk dat de Rahanweyn vooral in Dinsoor leven (zie p. 3 van het verhoorverslag) alsook "Clan Distribution of Somalis in Horn of Africa"; A. Abihar; 15 april 1999, Kuala Lumpur, Malaysia); weet ze niet wat "Juqalan" is (cfr. Hoggaanka Kartografiyada Wasaaradda Gaashaandhigga J.D.S., NA-38-XIV (Ceel Bisiq Cadde) en NA-38-XIII (Baardheere), 1:200.000); beweert ze verkeerdelijk dat de rivier shabelle in de wijde omgeving van Dinsoor stroomt (zie p. 3 van het verhoorverslag), maar kan ze niet zeggen waar deze rivier zijn oorsprong vindt, noch waar hij uitmondt (cfr. Somalia, International Travel Maps, Vancouver B.C., Canada) Voorts weet betrokkene niet in welke district van Afgooye ze 2,5 jaar heeft gewoond, en beweert ze evenmin iets te weten over Marka aangezien betrokkene er gedurende haar tweejarig verblijf nooit zou buitengekomen zijn (cfr. p. 8 van het verhoorverslag). Tot slot beweert betrokkene dat haar eigen clan Issa niet tot een grotere clan zou behoren wat in strijd is met de werkelijkheid (cfr. Somalis in the Horn of Africa, A Short Guide to Society and History, G. Ambroso, Field officer UNHCR, 1997, p. 9-10), en kan ze evenmin de clan noemen waartoe de Shanshi behoren, noch enige bijzonderheden van deze groep opnoemen (zie p. 2 van het verhoorverslag).

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van betrokkene's relaas in ernstige mate ondermijnd door tegenstrijdigheden met de verklaringen van haar echtgenoot. Zo verklaarde de echtgenoot van betrokkene tijdens zijn onderhoud ten gronde (dd. 14 september 2000) op het Commissariaat-generaal dat zijn echtgenote reeds van in 1995, dus van vóór hun huwelijk, bij zijn familie inwoonde (zie p. 8 van het verhoorverslag). Betrokkene beweerde daarentegen tijdens haar interview in dringend beroep uitdrukkelijk dat ze tot aan haar huwelijk steeds bij haar eigen ouders had gewoond. (cfr. p. 6 van het verhoorverslag). Ook in haar eigen verklaringen spreekt betrokkene zichzelf tegen, zodat de geloofwaardigheid van haar relaas nog verder wordt ondermijnd. Zo beweerde ze tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal tot twee keer toe dat ze in de loop van 1994 tweemaal zou ontvoerd zijn door een Rahanweyn-militie die haar meenam naar de bergen rondom Dinsoor, waar ze verkracht werd (cfr. p. 4 van het verhoorverslag).

In datzelfde interview verklaarde ze echter dat ze haar niet meenam naar de bergen, maar naar een huis in de stad omdat de bergen bezet waren door een vijandige fractie van de Rahanweyn (zie p. 5 van het verhoorverslag). Tijdens het onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde betrokkene deze nochtans ernstige gebeurtenissen niet (zie punten 42, 44 en 46 van het verhoorverslag).

Daarnaast willen we eveneens verwijzen naar de beslissing met betrekking tot de asielaanvraag van de echtgenoot van betrokkene (dd. 7 november 2000) die gebaseerd werd op het bedrieglijke karakter van diens aanvraag, ondermeer omdat de echtgenoot van betrokkene het niet aannemelijk kon maken dat hij afkomstig zou zijn van Dinsoor, naast een aantal

belangrijke tegenstrijdigheden die de algemene geloofwaardigheid van zijn verhaal sterk ondermijnen.

Het feit dat betrokkene haar verklaringen in de Somalische taal heeft afgelegd vormt geen afdoend bewijs van haar beweerde Somalische nationaliteit, omdat de Somalische taal niet alleen in Somalië zelf wordt gesproken maar eveneens voor een aanzienlijk deel in de buurlanden van Somalië, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenya (zie "Ethnologue, Languages of the World", Barbara F. Grimes, USA, 13^e editie, Summer Institute of Linguistics), en doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Hoe dan ook is betrokkene niet in het bezit van enig document dat een controle van haar identiteit en reismogelijkheid maakt.

Tot slot brengt het verzoekschrift van betrokkene tot instelling van een dringend beroep geen ander element naar voor dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 maart 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn veiligheid in gevaar zou verkeren. (...)."

Op 18 april 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende weigering van in overwegingname van een vluchtelingenverklaring. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd :

"(...)

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 19/02/2001 die werd afgesloten met een negatieve beslissing door het CGVS op 03/04/2001. Overwegende dat zij een tweede asielaanvraag indiende op 11/04/2001 waarbij zij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Somalië. Overwegende dat zij verklaart dat zij via de media vernam dat de oorlog in Somalië nog steeds verder gaat. Overwegende dat betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij die had kunnen aanbrengen. (...)."

2. Overwegende dat verzoekster een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Enig middel, eerste tak.

SCHENDING VAN ART. 52 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 EN VAN HET ART. 1, 2 VAN DE CONVENTIE VAN GENÈVE VAN 28 JULI 1951, ART. 8 EUROPESE CONVENTIE VAN DE RECHTEN VAN DE MENS.

In die zin dat de bestreden beslissing besluit tot het bedrieglijk zijn van de aanvraag tot erkenning van het statuut van Vluchteling.

Dat met de term "vluchteling", overeenkomstig het verdrag van Genève de persoon bedoeld wordt die "met rede vrees vervolgt(d) te worden".

Dat het element van "vrees" - hetgeen op zich reeds een subjectief element is, en een geestesgesteldheid - verder wordt uitgewerkt in de woorden: "met rede".

Dat het samenbrengen van de twee termen tot uiting brengt dat het niet enkel de geestesgesteldheid van de geïnteresseerde is die maakt dat hij al dan niet vluchteling is, maar dat deze geestesgesteldheid gestoeld moet zijn op een objectieve situatie waarin die geestesgesteldheid haar oorsprong kan vinden.

Dat de woorden "met rede vrezen" dus tegelijkertijd slaan op een objectief en een subjectief element, en dat om te besluiten tot het al dan niet bestaan van een redelijke vrees, de twee elementen in ogenschouw dienen te worden genomen.

Zie hieromtrent "Guide des procédures et critères", H.C.R., Genève, p. 11 en 12.

Dat verzoekster voldoet aan de twee gestelde eisen, doch dat tijdens het onderzoek van haar dossier slechts zeer weinig tijd werd besteed aan de “morele component” van het statuut van Politiek Vluchteling in hoofde van verzoekster.

Dat zij nochtans melding heeft gemaakt van het feit dat zij behoort tot de etnische minderheidsgroep ISSE, subclan Mamasan.

Dat blijkt uit internationale rapporten dat milities van diverse etnische fracties nog steeds vechten, en daarbij de burgerbevolking niet ontzien. Dat door deze milities een groot aantal opzettelijke en arbitraire moorden werd gepleegd. (Ammesty International, Rapport 1998, Somalië)

Dat er in Somalië geen centraal bestuur bestaat dat een einde zou kunnen maken aan de clantwisten.

De Belgische en Amerikaanse para's bliezen de aftocht.

Dat aldus overduidelijk blijkt dat verzoekster - in het verleden zowel als nu - in de onmogelijkheid verkeert om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke zij behoort, die staat bestaat nu eenmaal niet meer.

Dat deze zowel objectieve als subjectieve elementen een meer dan duidelijke aanwijzing geven omtrent het gegrond zijn van de redelijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker, op basis van haar clan-ethnie, en gezien tegen het licht van de algemene situatie van anarchie.

Dat deze elementen niet toelaten om te besluiten dat er in hoofde van verzoekster, geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Dat ook geen aandacht werd besteed aan artikel 8 EVRM dat verzoekster het recht geeft om zich bij haar echtgenoot te bevinden, en haar familiaal leven uit te bouwen.

Dat het toch wel erg zou zijn dat budgetten worden besteed (weze het in Engeland) om opsporingsprogramma's op touw te zetten, maar dat, wanneer het opsporingsprogramma vruchten afwerpt, de teruggevonden personen zich niet mogen herenigen.

Dit zou een perverse uitwas vormen, en een discriminatie op zich.

Enig middel, tweede tak.

SCHENDING VAN DE HOGERVERMELDE BEPALINGEN - MANIFESTE APPRECIATIEFOUTEN

Overwegende dat de clantwisten niet zijn verminderd.

Dat verzoekster eerst door de vlucht binnen de landsgrenzen heeft gehoopt te kunnen wachten op het einde van de vijandigheden, maar dat de vervolgingen op haar en haar familie gewoon doorgingen.

Dat, bij de vaststelling dat de vijandigheden niet ophielden, verzoekster beslist heeft om het land te verlaten teneinde haarzelf in veiligheid te brengen.

Het was dit, en het terugvinden van haar echtgenoot, of een gedwongen huwelijk.

Dat zij te goeder trouw zijn (haar) verhaal heeft gedaan, zowel tijdens het eerste interview, als tijdens het onderzoek voor de Commissaris-Generaal.

Ze is naar België gekomen met een passeur die (haar) al de documenten heeft terug genomen bij de aankomst.

Aangezien ze niet kan lezen of schrijven is het natuurlijk ook zo dat ze geen preciezere informatie kan geven over de door haar gevolgde reisweg.

De werkelijkheid van de vervolgingen, de werkelijkheid van het gewelddadig sterven van haar familieleden, de werkelijkheid van de verkrachting is daar niet mee weerlegd geworden.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd, naar regels van simpele logica.

Uitgaande van enkel negatieve premissen kan men immers geen besluit trekken.

Men nam ook geen genoegen met de vragen waar verzoekster wél het antwoord op wist, en die 99% van het dossier uitmaken.”;

2.1. Overwegende dat, wat het eerste onderdeel van het enig middel betreft, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband, het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan

worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van verzoekster aangetast zijn door tegenstrijdigheden, of omdat ze verward of onsamenhangend zijn of omdat de asielaanvraag gesteund is op valse verklaringen of op niet authentieke documenten; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij de Somalische nationaliteit bezit, dat zij afkomstig is uit Dinsoor, en in Afgooye en Marka heeft verbleven; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgens opmerkt dat het feit dat verzoekster haar verklaringen in de Somalische taal heeft afgelegd geen afdoend bewijs vormt van haar Somalische nationaliteit, omdat de Somalische taal ook voor een aanzienlijk deel in de buurlanden wordt gesproken; dat hij verder vaststelt dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar echtgenoot, en tussen verzoeksters verklaringen onderling; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tenslotte vaststelt dat verzoekster niet in het bezit is van enig document dat een controle van haar identiteit en reisweg mogelijk maakt;

Overwegende dat verzoekster in essentie betoogt dat haar afkomst en de algemene situatie van anarchie in haar land van herkomst elementen zijn die een duidelijke aanwijzing vormen voor het gegronnd zijn van haar vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

Overwegende dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing met de nodige zorgvuldigheid heeft genomen; dat hij na onderzoek van de asielaanvraag heeft vastgesteld dat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is, gelet op de motieven, die uitvoerig worden uiteengezet in de bestreden beslissing; dat hij onder meer heeft vastgesteld dat verzoekster haar asielrelaas volledig baseert op haar Somalische nationaliteit en afkomst; dat zij evenwel niet aannemelijk maakt effectief uit Somalië afkomstig te zijn, zoals uitvoerig gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing; dat de Commissaris-generaal bovendien opmerkt dat de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas eveneens wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden, vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot, en tussen haar verklaringen onderling; dat verzoekster in haar verzoekschrift geen poging onderneemt om voorgaande vaststellingen en tegenstrijdigheden te weerleggen, laat staan te ontkennen; dat de motieven opgenomen in de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier; dat de Commissaris-generaal tenslotte bij het nemen van zijn beslissing rekening houdt met de situatie in het land van herkomst; dat ook in dit dossier de door verzoekster aangehaalde feiten werden geapprecieerd in het licht van de situatie in haar land van herkomst; dat de door verzoekster aangehaalde internationale rapporten de vaststellingen van de Commissaris-generaal niet vermogen te weerleggen, temeer daar verzoekster deze niet betreft op haar eigen, concrete situatie; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de uitvoerige motieven, opgenomen in de bestreden beslissing, kon besluiten tot de bedrieglijkheid van verzoeksters asielaanvraag,

vermits de aangehaalde vaststellingen en tegenstrijdigheden betrekking hebben op de essentie van haar asielaanvraag;

2.2. Overwegende dat verzoekster in het eerste onderdeel van het enig middel tenslotte aanvoert dat geen aandacht werd besteed aan artikel 8 EVRM, dat haar het recht geeft om bij haar echtgenoot te zijn en om een familiaal leven uit te bouwen; dat op 7 november 2000 ten aanzien van verzoeksters echtgenoot eveneens een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen op grond van het bedrieglijk karakter van diens aanvraag, onder meer omdat haar echtgenoot het niet aannemelijk kon maken effectief afkomstig te zijn uit Dinsoor, en omdat een aantal belangrijke tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnden; dat noch voormelde beslissing, noch de bestreden beslissing inhoudt dat verzoekster van haar echtgenoot zal worden gescheiden; dat derhalve geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden weerhouden;

2.3. Overwegende dat, wat het tweede onderdeel van het enig middel betreft, verzoekster aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt; dat zij onder meer stelt dat zij gepoogd heeft zich in andere delen van het land in veiligheid te brengen, maar dat de vervolgingen gewoon doorgingen en dat zij daarom naar België is gevlucht; dat zij kan lezen noch schrijven, zodat zij ook geen preciezere informatie kon verschaffen over de door haar gevolgde reisweg; dat verzoekster tenslotte aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel is uitgegaan van “negatieve premissen”, zonder evenwel rekening te houden met het feit dat zij voor het overige bijna op alle vragen antwoord kon geven;

Overwegende dat uit wat voorafgaat evenwel volgt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt effectief uit Somalië afkomstig te zijn, zodat haar argument, dat zij in andere delen van het land haar toevlucht gezocht heeft tegen de vervolgingen, eveneens in twijfel kan worden getrokken; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster met betrekking tot haar beweerde Somalische afkomst het antwoord schuldig bleef op een aantal elementaire kennisvragen, waarvan mag verwacht worden dat iemand die verklaart van Dinsoor afkomstig te zijn, ze kan beantwoorden; dat verzoeksters bewering, als zouden enkel “negatieve premissen” in aanmerking zijn genomen zonder rekening te houden met de vragen waarop zij wél het antwoord kende, derhalve onterecht is;

2.4. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden tot zijn bestreden beslissing is gekomen, vermits de motieven van zijn beslissing steun vinden in het administratief dossier; dat het enig middel in al zijn onderdelen ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van

artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig april tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.